

Arrest

nr. 200 998 van 12 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat L. RECTOR en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Masjedssoleiman en bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit. Sinds 1391 (Iraanse kalender, komt overeen met 2012/2013) werkte u als IT'er bij het petrochemiebedrijf Razi, op de afdeling die zich bezig hield met personeels- en logistieke zaken. U kwam in contact met de grote baas van Razi in Masjedssoleiman, E. K. (...), en jullie leerden elkaar beter kennen. K. (...) was tevreden over u en vertrouwde u. Een jaar na uw indiensttreding benaderde hij u met de vraag of u informatie voor hem kon digitaliseren. U diende dagelijks informatie - die u van K. (...) kreeg op papier - over de gasproductie en zijn afgeleiden in Excel-tabellen inbrengen en deze rapporten doorsturen naar het moederbedrijf in Bandar-e-Imam Khomeini. Er werd u gezegd

door K. (...) dat dit vertrouwelijke informatie was en u vervulde deze opdracht 's ochtends in het bureau van K. (...) op zijn computer voordat uw andere collega's aanwezig waren. U verstuurde deze gegevens via een gmailadres dat u zelf had aangemaakt. Na een tijdje vroeg hij u om de cijfers te manipuleren of algoritmes aan te brengen. Na een tijdje werd K. (...) achterdochtig en voorzichtiger. U maakte de rapporten nog, maar hij stuurde ze zelf door via fax of met zijn eigen e-mailadres. Van in het begin merkte u dat er bepaalde tegenstrijdigheden in de cijfers zaten, maar u was niet zeker. De laatste maanden diende u echter dagelijks bijna alle kolommen in de rapporten aan te passen. Twee maanden voor uw arrestatie op 5/8/1394 (27 oktober 2015) was u zeker dat er kwaad opzet in het spel was. Na twee maanden twifelen stapte u naar de heer B. (...), de verantwoordelijke van de Herasat, de interne veiligheidsdienst op jullie bedrijfsite. U bracht hem en een collega op de hoogte over deze manipulaties en zij stelden u een paar vragen. De Herasat vroeg u ook om bewijzen, maar daar ging u niet op in. U toonde hen wel een gewoon document waarin geen aanpassingen hadden plaatsgevonden. U ging er van uit dat de Herasat de nodige stappen zou ondernemen omdat zij veel ervaring hadden. Twee dagen nadat u dit aan de Herasat vertelde – K. (...) had u toen al twee dagen niet meer gevraagd om een rapport op te stellen – kwamen er op de 5/8/1394 (27 oktober 2015) drie personen in burger van de Ettelaat (Inlichtingendienst) in het gezelschap van de Herasat naar uw bureau. Ze namen u mee voor ondervraging. Ze vroegen of u die informatie gestolen had, hoeveel geld u daarvoor gekregen had en ze sloegen en vernederden u. U werd niet echt van iets beschuldigd. U bleef daar vier dagen en vervolgens werd u op 9/8/1394 (31 oktober 2015) naar een rechtbank gebracht. In de rechtbank werd u ook niet beschuldigd, maar werd enkel uw borg bepaald, namelijk 500 miljoen toman. Uw vader regelde de borg door zijn winkel in onderpand te geven – waardoor die een tijdje verzegeld en gesloten werd - en een dag later kwam u vrij. Hierna vielen de Iraanse autoriteiten een aantal keer in uw woning binnen waarbij ook uw computer en een aantal documenten werden meegenomen. Op de 6/9/1394 (27 november 2015) ontving u een oproepingsbrief waarin stond dat u zich binnen de zeven dagen diende aan te melden bij de revolutionaire rechtbank van Ahwaz. U vertrok die dag naar Teheran – u had gedurende een maand reeds nagedacht over een vertrek, maar door de oproepingsbrief zag u geen andere uitweg dan Iran te verlaten. U reisde met de hulp van een smokkelaar uit Teheran naar Urmia, waar u op 9/9/1394 (30 november 2015) de grens overstak met Turkije. U nam de boot naar Griekenland en reisde over land verder naar België. Op 30 december 2015 diende u een asielaanvraag in. Na uw vertrek werd uw familie nog een paar keer lastig gevallen door de Iraanse autoriteiten. De ordediensten gingen een aantal keer langs bij de winkel van uw vader en één of twee keer diende uw familie langs te gaan bij de Sepah waarbij uw vader vertelde dat hij niets van uw vlucht afwist. Uw familie verhuisde ook binnen dezelfde wijk zodat de burens hen niet meer kenden. Uw vader kwam via zijn connecties te weten dat u beschuldigd werd van bedrijfsspionage.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele shenasnameh (geboorteboekje); een kopie van uw diploma van de Azad Universiteit in Iran; een kopie van een brief van Razi Petrochemie waarbij gevraagd wordt om u de toegang tot het complex te ontzeggen en uw ontslagprocedure, te starten, d.d. 20/09/1394 (11 december 2015); print-outs van de inbox van een gmail-adres; print-outs van een Excel-tabel en werkgerelateerde e-mails; foto's van u en collega's; print-outs van gesprekken met uw ex collega's R. M. (...) en M. (...) waarin zij u documenten betreffende uw werk bezorgen. een kopie van een eigendomsakte waarbij uw vader zijn winkel borg stelde voor uw vrijlating; een originele oproepingsbrief voor de Revolutionaire Rechtbank van Ahwaz, d.d. 06/09/1394 (27 november 2015).

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelde bij het Commissariaat-generaal Iran verlaten te hebben nadat u voor uw baas geheim werk diende te verrichten, hierbij onregelmatigheden opmerkte, dit meldde bij de autoriteiten, en dat u hierdoor problemen kreeg met de Iraanse autoriteiten.

Wat dit betreft moet allereerst gewezen worden op een belangrijke omissie in uw verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande de kern van uw asielrelaas. Zo dient er te worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u op uw werk simpelweg instond voor de registratie van de gegevens in verband met de productie en verkoop van gas. U stelde eveneens dat u op de 5/8/1394 (27 oktober 2015) zoals gewoonlijk toekwam op uw werk en u bij binnenkomst gearresteerd werd (CGVS-vragenlijst ingevuld bij DVZ, vraag 3.5). Op geen enkel moment maakt u melding van geheim werk dat u diende te verrichten voor uw baas K. (...), de onregelmatigheden die u hierbij opmerkte en dat u hiervoor naar de Herasat stapte. Geconfronteerd met het feit dat u deze gebeurtenissen niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaarde u dat u het wou vertellen, maar dat u geen details mocht vertellen (CGVS I, p. 20). Tijdens uw tweede gehoor op het

Commissariaat-generaal stelde u hierover ook dat u op dat moment nog geen documenten had om deze beweringen te staven, u in shock was en u niet wist wat belangrijk was om te vertellen (CGVS II, p. 22). Deze verklaringen overtuigen echter niet. Immers, uit het door u op het Commissariaat-generaal geschetste asielrelaas blijkt dat deze elementen geen details betreffen, maar de kern van uw relaas uitmaken. Bovendien dienen, ook wanneer problemen niet gestaafd kunnen worden bij ontbreken van bewijzen, deze spontaan door de asielzoeker vermeld te worden. Er kan van een asielzoeker verwacht worden dat hij reeds bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Uit niets blijkt verder ook dat u niet in staat was om verklaringen over deze elementen af te leggen. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt bijgevolg fundamenteel ondermijnd.

Verder nopen meerdere tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas.

Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in de gevangenis te horen kreeg dat u ervan beschuldigd werd geheime informatie omtrent uw werkgever te hebben doorgespeeld aan onbevoegde derden (CGVSvragenlijst ingevuld bij DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u nooit van iets beschuldigd werd, zelfs niet op de rechtbank, maar dat uw vader nadien via connecties van hem te weten kwam dat u beschuldigd werd van bedrijfsspionage en het stelen van die informatie (CGVS I, p. 17). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u niet veel te weten omtrent de huidige stand van zaken van uw dossier en antwoordde u negatief op de vraag of u ooit officieel of onofficieel beschuldigd werd van iets (CGVS II, p. 21). Geconfronteerd met de vaststelling dat u eerder verklaarde op de hoogte gesteld te zijn door uw vader van de beschuldiging van bedrijfsspionage, zei u dat uw vader u dit vertelde, maar dat u zelf nooit iets verteld werd (CGVS II, p. 21). Dergelijke uitleg volstaat niet aangezien er duidelijk in het algemeen werd gepeild naar beschuldigingen, zonder dat daarbij werd aangegeven of u dat van een bepaalde persoon of instelling moest vernemen hebben. Bovendien verklaarde u bij aanvang van uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat ook uw collega's, met wie u nog contact onderhoud, u vertelden over de andere beschuldigingen waar u later van beschuldigd werd (CGVS II, p. 6). U slaagt er dan ook niet in om coherente verklaringen af te leggen over of u al dan niet beschuldigd werd.

Voorts verklaarde u wat betreft wanneer K. (...) u vroeg om deze geheime taken voor hem uit te voeren tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat hij u dit een jaar na uw indiensttreding in 1391 (2012/2013) vroeg (CGVS I, p. 13). Tijdens uw tweede gehoor stelde u dat dit in 1394 (2015/2016) was, het jaar dat u Iran verliet (CGVS II, p. 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid gaf u aan dat de eerste verklaring waarschijnlijk correcter is (CGVS II, p. 16). Deze verklaring is niet afdoende om deze duidelijk tegenstrijdigheid te weerleggen. Bovendien zou u volgens uw verklaring dat u dit pas in 1394 (2015/2016) werd gevraagd, dit werk slechts enkele maanden hebben gedaan, terwijl uit uw eerste gehoor blijkt dat u deze opdracht twee jaar vervuld te hebben, namelijk van 1392 (2013/2014) tot 1394 (2015/2016). Tijdens uw tweede gehoor stelde u dan weer deze opdracht drie jaar vervuld te hebben (CGVS II, p. 17). Geconfronteerd hiermee, stelde u dat u gezegd had dat u dit gedurende twee à drie jaar had gedaan, maar dat u niet zeker was hoe lang u dit had gedaan (CGVS II, p. 17). Dergelijke verklaring doet geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid.

Betreffende uw gesprek met de Heresat, verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat wanneer ze u om bewijzen vroegen, u er een paar kon voorleggen hoewel dit niet makkelijk was (CGVS I, p. 15). Tijdens uw tweede gehoor stelde u ook dat zij bewijzen vroegen, maar dat u hier niet op inging omdat u dacht dat zij de rest zouden doen. (CGVS II, p. 19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, repliceerde u dat u hen geen echte documenten heeft voorgelegd, maar een Excel-tabel waarin geen aanpassingen waren gebeurd en dus geen bewijs was van fraude (CGVS II, p. 19). Het louter aanpassen van uw verklaringen, doet geen afbreuk aan voornoemde duidelijke tegenstrijdigheid.

Wat betreft de borgstelling van de winkel van uw vader, verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat deze winkel een tijdje verzegeld werd en dat uw vader deze een tijdje niet mocht open doen (CGVS I, p. 20). Wanneer u tijdens het tweede gehoor het had over de borgstelling, vertelde u over de winkel die nog steeds open is en maakte u op geen enkel moment gewag van de tijdelijke verzegeling en sluiting van de winkel. Integendeel, u stelde dat als een akte als borg wordt gesteld, het pand niet verkocht kan worden, maar dat ze – de Iraanse autoriteiten – u nooit zullen komen lastig vallen om te sluiten of te verkopen (CGVS II, p. 21).

Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de door u vastgestelde en gemelde manipulaties door uw baas en de daaruit volgende problemen.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit staat hier immers niet ter discussie. Er wordt niet betwist dat u voor het petrochemische bedrijf Razi heeft gewerkt, maar geen enkel document staaf de beweemde problemen. Uit de brief waarin wordt gevraagd om u de toegang tot

het complex van Razi Petrochemie te ontzeggen en uw ontslagprocedure op te starten, kan geenszins worden afgeleid dat dit ontslag werd ingegeven door de door u vastgestelde en gemelde manipulaties door uw baas. Uit de Excel-lijsten en werkgerelateerde e-mails blijkt geenszins dat u manipulaties heeft vastgesteld op de werkvloer noch dat u deze gemeld heeft noch dat u ten gevolge hiervan problemen heeft gekend. Uit de gesprekken met uw collega's blijkt geenszins dat u manipulaties heeft vastgesteld op de werkvloer, noch dat u deze gemeld heeft, noch dat u ten gevolge daarvan problemen gekend heeft. De documenten aangaande de borgstelling zijn dermate onleesbaar waardoor er niet uit kan worden afgeleid of ze al dan niet betrekking hebben op u persoonlijk. Evenmin kan er worden afgeleid naar aanleiding van welke omstandigheden een borg werd gesteld. De oproepingsbrief voor de Revolutionaire Rechtbank van Ahwaz toont aan dat u werd opgeroepen, maar er kan niet uit worden afgeleid in welke hoedanigheid u wordt opgeroepen (als slachtoffer, getuige of verdachte), noch naar aanleiding van welke feiten dat u wordt op geroepen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij voert aan dat er veel tijd verstreken is tussen het moment waarop zij haar land verliet en het moment wanneer zij op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Het spreekt voor zich dat zij niet in staat is om haar asielrelaas telkens op identieke wijze te reproduceren.

2.2.3.2. De Raad bemerkt evenwel dat geenszins van verzoekende partij verwacht wordt dat zij haar asielrelaas telkens "*op identieke wijze*" zou kunnen reproduceren. Wel mag van verzoekende partij, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De Raad stelt vast dat de door verwerende partij vastgestelde omissie en de vastgestelde tegenstrijdigheden allen betrekking hebben op kernelementen van haar asielrelaas, met name de problemen die zij heeft gekend in Iran. Van deze gebeurtenissen kan worden aangenomen dat zij in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift en dat verzoekende partij hiervan ook in een later stadium gedetailleerde, eenduidige en coherente verklaringen kan afleggen, *quod non in casu*.

2.2.4.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van geheim werk dat zij diende te verrichten voor haar baas K., de onregelmatigheden die zij hierbij opmerkte en dat zij hiervoor naar de *Herasat* stapte, wijst verzoekende partij erop dat er in Iran een schrikbewind geldt en dat het verzoekende partij dan ook niet kwalijk genomen kan worden dat zij *“een afwachtende houding aannam en niet al zijn kaarten op tafel legde”*.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. X). Dat verzoekende partij dit uiterst belangrijke en wezenlijke element van haar asielrelaas niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, ondergraaft derhalve wel degelijk de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.5.1. Betreffende de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij er niet in slaagt om coherente verklaringen af te leggen over of zij al dan niet beschuldigd werd, stelt verzoekende partij dat zij steeds heeft aangegeven dat zijzelf nooit rechtstreeks in beschuldiging werd gesteld. Wel werd zij tijdens haar ondervraging uitgescholden voor bedrijfsspion en bleek duidelijk dat men ervan uitging dat zij bepaalde informatie had gestolen en doorgegeven. Haar vader is vervolgens via zijn connecties te weten gekomen dat zij eventueel beschuldigd zou kunnen worden van bedrijfsspionage. Verzoekende partij benadrukt nog dat zij een leek is wat betreft juridische terminologie en dat zij de termen ‘inbeschuldigingstelling’ en ‘vervolging’ met elkaar heeft verward. Verzoekende partij wijst er ten slotte op dat haar verklaringen stroken met de algemene informatie over de rechtsgang in Iran en voegt dienaangaande als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende rapporten en internetartikelen (bijlagen 4-7).

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij in de bestreden beslissing terecht volgende tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van verzoekende partij: *“Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in de gevangenis te horen kreeg dat u ervan beschuldigd werd geheime informatie omtrent uw werkgever te hebben doorspeeld aan onbevoegde derden (CGVSvragenlijst ingevuld bij DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u nooit van iets beschuldigd werd, zelfs niet op de rechtbank, maar dat uw vader nadien via connecties van hem te weten kwam dat u beschuldigd werd van bedrijfsspionage en het stelen van die informatie (CGVS I, p. 17). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u niet veel te weten omtrent de huidige stand van zaken van uw dossier en antwoordde u negatief op de vraag of u ooit officieel of onofficieel beschuldigd werd van iets (CGVS II, p. 21). Geconfronteerd met de vaststelling dat u eerder verklaarde op de hoogte gesteld te zijn door uw vader van de beschuldiging van bedrijfsspionage, zei u dat uw vader u dit vertelde, maar dat u zelf nooit iets verteld werd (CGVS II, p. 21). Dergelijke uitleg volstaat niet aangezien er duidelijk in het algemeen werd gepeild naar beschuldigingen, zonder dat daarbij werd aangegeven of u dat van een bepaalde persoon of instelling moest vernemen hebben. Bovendien verklaarde u bij aanvang van uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat ook uw collega's, met wie u nog contact onderhoud, u vertelden over de andere beschuldigingen waar u later van beschuldigd werd (CGVS II, p. 6). U slaagt er dan ook niet in om coherente verklaringen af te leggen over of u al dan niet beschuldigd werd.”*. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in bovenstaand betoog grotendeels beperkt tot het louter aanpassen van haar verklaringen en het herhalen van één versie van de door haar gegeven verklaringen, hetgeen allesbehalve kan volstaan om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen. Verzoekende partij toont evenmin *in concreto* aan op welke wijze deze tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan een verkeerd begrip van juridische terminologie, nu telkens slechts op algemene wijze gevraagd werd of zij ergens van werd beschuldigd en tijdens haar tweede gehoor zelfs uitdrukkelijk werd gevraagd of zij *“officieel of onofficieel”* ergens van beschuldigd werd. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar algemene informatie over de rechtsgang in Iran (bijlagen 4-7 van het verzoekschrift), merkt de Raad nog op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar

land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij in gebreke blijft.

2.2.6.1. Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij over de tijdsperiode waarin zij geheime taken voor K. diende uit te voeren, stelt verzoekende partij dat zij zeer duidelijk geweest is over het feit dat zij ongeveer een jaar na haar indiensttreding begon met het digitaliseren van gegevens op vraag van K.. Aanvankelijk ging het om normale gegevens, doch, ongeveer een jaar voor zij haar land verliet, vroeg K. haar om de geheime gegevens te verwerken.

2.2.6.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor uitdrukkelijk gevraagd werd wanneer haar baas haar vroeg het specifieke werk te doen omwille waarvan zij in de problemen zou zijn geraakt, met name het digitaliseren van geheime informatie (administratief dossier, stuk 13, gehoorverslag CGVS d.d. 30/06/2017, p. 11 en 13), waarop zij aangaf dat hij haar dit een jaar na haar indiensttreding in 1391 (2012/2013) vroeg. Dat zij eerst enkel 'gewone' gegevens digitaliseerde en pas sinds een jaar voor zij haar land verliet ook geheime gegevens digitaliseerde, strookt dan ook niet met haar verklaringen tijdens haar eerste gehoor. Verzoekende partij werpt dan ook geen ander licht op de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen over de tijdsperiode waarin zij dit werk deed.

2.2.7.1. Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen over de borgstelling van de winkel van haar vader, bemerkt verzoekende partij dat de winkel inderdaad in pand werd gegeven doch kon de winkel tijdens het onderzoek gewoon open blijven. Niettemin sloot haar vader de winkel zodat hij informatie kon vergaren over de zaak tegen verzoekende partij. Pas wanneer verzoekende partij het land was ontvlucht, werd de winkel verzegeld. Met behulp van een advocaat kon haar vader er evenwel voor zorgen dat de winkel opnieuw werd vrijgegeven.

2.2.7.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met bovenstaande uitleg op geen enkele manier *in concreto* de vaststelling in de bestreden beslissing weerlegt dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de winkel van haar vader een tijdje verzegeld werd en dat haar vader deze een tijdje niet mocht open doen, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor, toen zij het had over de borgstelling, vertelde over de winkel die nog steeds open is en op geen enkel moment gewag maakte van de tijdelijke verzegeling en sluiting van de winkel en integendeel stelde dat als een akte als borg wordt gesteld, het pand niet verkocht kan worden, maar dat ze – de Iraanse autoriteiten – u nooit zullen komen lastig vallen om te sluiten of te verkopen.

2.2.8.1. Voorts duidt verzoekende partij nog op de documenten die zij bijbracht ter staving van haar asielrelaas en stelt zij geenszins akkoord te gaan met de beoordeling van deze documenten door verwerende partij. Hoewel in haar ontslagbrief niet aangegeven wordt welk incident aan de basis ligt van haar ontslag, is het wel duidelijk dat het incident dermate dwingend en ernstig was dat zij met onmiddellijke ingang werd ontslagen. Wat betreft de akte van borgstelling, bemerkt verzoekende partij dat zij een leesbare versie van dit document per e-mail aan verwerende partij had overgemaakt. Volledigheidshalve voegt zij een duidelijk leesbare versie van ditzelfde document als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 3 van het verzoekschrift). Ten slotte meent verzoekende partij nog dat de bemerking van verwerende partij dat uit de oproepingsbrief voor de Revolutionaire Rechtbank van Ahwaz blijkt dat zij werd opgeroepen, doch dat er niet uit kan worden afgeleid in welke hoedanigheid zij wordt opgeroepen (als slachtoffer, getuige of verdachte), kant noch wal raakt, nu immers een borg moet worden gesteld en zij met dwang gevraagd wordt zich zo snel mogelijk aan te bieden.

2.2.8.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat de door verzoekende partij bijgebrachte documenten niet van aard zijn de door haar voorgehouden problemen aan te tonen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat uit de ontslagbrief wel blijkt dat het incident dat aan de basis ligt van haar ontslag dermate dwingend en ernstig was dat zij met onmiddellijke ingang werd ontslagen, meent de Raad dat verzoekende partij hiermee geen afbreuk doet aan de vaststelling dat uit het document geenszins kan worden afgeleid dat dit ontslag werd ingegeven door de door haar vastgestelde en gemelde manipulaties door haar baas.

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij per e-mail een leesbare versie van de akte van borgstelling aan verwerende partij had overgemaakt, stelt de Raad evenwel vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de via e-mail aan verwerende partij overgemaakte foto's van de akte van borgstelling erg

onduidelijk zijn waardoor het document in kwestie onleesbaar is (zie bijlagen van de e-mail d.d. 4 juli 2017 (administratief dossier, stuk 9)). De kopie van de akte van borgstelling die verzoekende partij thans als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3) is wel leesbaar, doch dient te worden vastgesteld dat dit hoe dan ook slechts een fotokopie betreft waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat fotokopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Daar waar verzoekende partij nog betoogt dat uit de inhoud van de oproepingsbrief duidelijk blijkt dat zij in hoedanigheid van verdachte wordt opgeroepen, wijst de Raad erop dat hoe dan ook uit de oproepingsbrief niet blijkt naar aanleiding van welke feiten dat zij wordt opgeroepen. Deze oproepingsbrief volstaat dan ook allesbehalve om het door haar voorgehouden asielrelaas aan te tonen.

2.2.9. Wat betreft het “*Schrijven van verzoeker ter weerlegging van bepaalde argumenten uit de bestreden beslissing*” dat verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 2), stelt de Raad vast dat de bemerkingen in dit schrijven ook werden aangehaald in het verzoekschrift en hierboven reeds werden besproken.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog het internetartikel “*New Light on Iran’s Human Rights Violations*” d.d. 4 september 2017 voegt (bijlage 8), merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Iran niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.11.1. Ten slotte voert verzoekende partij nog aan dat Iraanse inwoners die vanuit het Westen terugkeren naar Iran een groot risico lopen. Zij verwijst in dit verband naar een passage in het rapport “*Iran. Events of 2016*” d.d. 9 oktober 2016 dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 4).

2.2.11.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met de informatie die zij bijbrengt en waarin gewag wordt gemaakt van een risico op arrestatie voor terugkerende Iraniërs niet aantoonde dat zij louter omwille van haar verblijf in het Westen bij een terugkeer naar Iran het risico loopt op vervolging/het lijden van ernstige schade. Immers blijkt uit de recentere en bovendien uitgebreidere informatie die door verwerende partij in dit verband werd toegevoegd aan het administratief dossier, met name “*COI Focus*” betreffende “*Iran. Terugkeer.*” d.d. 14 april 2017 (administratief dossier, stuk 24), dat weliswaar verschillende Iraniërs die na een verblijf in het Westen zijn teruggekeerd naar Iran werden gearresteerd door de Iraanse autoriteiten, doch blijkt dat ze zo goed als allemaal een verblijfsvergunning of de dubbele nationaliteit bezitten uit een Westers land, zoals de Verenigde Staten, Canada of een Europese staat, wat niet het geval is voor wat betreft verzoekende partij. Afgewezen asielzoekers werden onder deze arrestanten niet teruggevonden. Er wordt tevens opgemerkt dat er geen informatie werd gevonden die erop wijst dat afgewezen asielzoekers bij terugkeer naar Iran een risicogroep vormen.

2.2.12. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT